

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Ugræsset kom til Syne.

Men da Sæden spirede frem og bar Frugt, da kom ogsaa Ugræsset til Syne. Og Husbundens Tjenere kom til ham og sagde: Herre, saaede du ikke god Sæd i den Mark? Hvor har den da faaet Ugræsset fra? (Mt. 13, 26—27.)

Jo, Ugræsset kom til Syne, ikke straks, men da Sæden spirede frem og bar Frugt.

Det er atter Tanken om den gode Sæd, der træder i Forgrunden. Og Sædemanden saar kun god Sæd i sin Mark. Det er hans Tjenere overbeviste om, derfor kommer de til ham og spørger: Hvor har den faaet Ugræsset fra?

Hvor maa denne Lignelse dog have tiltalt Jesu Tilhørere, der forstod sig paa Landbrug. De vidste jo, at ingen forstandig Landbruger vilde saa Ugræs blandt den gode Sæd.

Det kunde dog synes, som Tjenerne har glemt, at Landmanden maa kæmpe med Ugræs hele Tiden. Saadan kender vi det, og saadan har sikkert ogsaa Landbrugere kendt det paa Jesu Tid, at Ugræs vokser op af Jorden og maa stadig bekæmpes, om den gode Sæd skal faa Lejlighed til at vokse og bære Frugt.

Det er jo ikke vor Opgave her at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet om, hvordan det forholder sig med Ugræsset paa Marken, men vi vil dog minde om, hvad Herren siger til Adam efter Syndefaldet: „Jorden væres forbandet for din Skyld, med Kummer skal du æde deraf alle dit Livs Dage. Og den skal bære dig Torn og Tidsel” osv. (1. Mos. 3, 17 og 18.)

Naar Herren saa her siger, at et fjendsk Menneske har gjort det, og i Udlæggen (V. 39), at Fjenden, som saaede det, er Djævelen, saa passer det godt sammen; thi det var jo Djævelen i Slangeskikkelse, der førte Synd ind i Verden, saaede Ugræs i Evas og Adams Hjerter.

Og — det er ikke udelukket, at Djævelen har langt mere med Ugræsset paa vore Marker at gøre, end vi er tilbøjelige til at antage. Gud siger rigtignok til Adam, at Jorden skal være forbandet og bære Torn og Tidsel for hans Skyld, men det betyder ikke det samme, som at Gud slaar Jorden med Forbandelse. Nej, men han tillader Djævelen at gøre det, ligesom Jesus tillod de onde Aander at fare i Svinene paa Gadarenernes Egn og styrte dem i Søen.

Men Hovedsagen er her, at Menneskens Søn (Jesus) saar kun god Sæd, og hans Tjenere ønsker kun at se god Sæd og god Frugt paa hans Mark.

Det er en overmaade betydningsfuld Sandhed.

Og naar Verdens Børn ser Ugræsset paa hans Mark og raaer op om, at det ikke er, som det burde være, da er det i Virkeligheden et skønt Vidnesbyrd om, hvad selv disse dømmes om Guds Riges Væsen. Men Herrens Tjenere ser ikke blot, at det er saa, men de ved, at Ugræsset ikke stammer fra deres Herre.

Men Blandingen kendes først rigtig, naar Sæden sætter Frugt. Til Belysning af de forskellige Frugter er vel intet saa klart som Paulus's Ord, Gal. 5: „Kødets Gerninger ere aabenbare, saasom: Utugt, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse, Troldom, Fjendskaber, Kiv, Nid osv. (V. 20 og 21). Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed osv. (V. 22 og 23). Paa „Kødets Gerninger” og „Aandens Frugter” kendes Forskellen mellem den gode Sæd og Ugræsset.

Vorder Ordets Gørere.

„Herre, dit Ord bestaar evindeligt i Himlene” (Ps. 119, 89). Guds første Bud til Menneskene ringeægtes i høj Grad i vore Dage. „Vorder frugtbar og mangfoldige og opfylder Jorden” (1. Mosebog 1, 28).

Der er sikkert mange bekendende Kristne, som ringeægter dette Bud. At Verdens Mennesker kunde falde i denne sidste og snedigste af Djævelens mange Fælder er vel ikke at undres over, men hvad Undskyldning har vel Guds Folk? jo, de har mange Undskyldninger, som kun vidner om, at det staar daarligh til med deres Gudsforhold, medens Sandheden nok er den, at de vil være moderne, eller ogsaa gider de simpelthen ikke opdrage en Flok Børn; mon det er muligt for saadanne Mennesker at bevare Troen? Sikkert ikke.

Og hvordan staar det til med at leve efter Ordet: Tragter efter det som er oventil, og ikke efter det, som er paa Jorden. (Kol. 3, 2).

Det er vist ikke for meget sagt, at Størstedelen af de Mennesker, som besøger Kirken, tragter efter det, som er paa Jorden, og ikke nær saa meget efter det, som er oventil — ganske i Modstrid med Guds Ord. Der er i vor Tid en Jagen efter alt det jordiske, det er vel værd for os at prøve os selv her.

Vor Frelser saa Faren, han kendte Menneskenaturen, derfor advare han ofte derimod. (Matth. 6, 19—34). Jesus beklager de rige (Luk. 18, 24—25), men det er ved at blive sjældent at finde Mennesker, som deler vor Frelser's Syn paa den Sag. „Hvi kalde I mig Herre, og gør ikke, hvad jeg siger” (Luk. 6, 46).

I sit første Brev til Timotheus siger Paulus udtrykkeligt, at „naar vi have Føde og Klæder, skulle vi dermed lade os nøje.” Er vi saa villige dertil? Mon ikke Tusinder, som bekender sig at være troende Mennesker, har overflødig Gods og har travlt med bare jordiske Ting, skønt Herrens Befaling: „Gaar ud i Alverden og gør alle Folkeslag til mine Disciple,” endnu ikke er opfyldt. Sandelig, de er ved at „fare vild fra Troen,” og at „gennemstinge sig med mange Smarter”. Mon Jesus mener, at vi kun skal følge ham halvt? Nej, helt og fuldt; thi ingen kan tjene to Herre.

Den, som hører Jesu Ord og ikke gør det, bygger paa Sand, og hans Fald skal blive stort.

Vi meddeles nu gennem kirkekelige Blade, at der er Fare for Præstemangel paa Grund af, at Præsterne lønnes saa daarligt, og derfor vil unge Mænd uddanne sig for bedre lønnede Stillinger. — Bare et andet af Djævelens Paafund. — Gud fri os for Præster, som tragter efter høj Løn; dem har vi allerede for mange af. Gud har lovet sine Tjenere alt hvad de har behov, og at være med dem alle Dage indtil Verdens Ende.

Lad Guds Folk anraabe Gud om at udsende Arbejdere til sin Høst, Arbejdere, som vil kaste Garnet ud paa Herrens Ord, og paa det alene, saa skal, saa sandt som Jesus Ord „hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, det skal han give eder,” staar fast, Prædiketolene blive besatte med Præster, veluddannede, nidkære Herrens Tjenere, og saadan Tro og Kærlighed vil da opvækkes i Guds Folk, at de gladelig deler alt godt med dem, som dem underviser”. „Den, som hører Jesu Ord og gør det, er at ligne ved en forstandlig Mand, som bygger sit Hus paa Klippen,” og Klippen er Kristus.

Søren Petersen,
Fernando, Cal.

En ukristelig Børneopdragelse.
(A. J. Dahm.)

En anonym Forfatter, som ifl. sin Artikels Indhold maa bo i

Omaha, Nebr., skriver i Bladet „Homeless Childrens Advocate” for Oktober og November 1919 en Del gode og fornuftige Ord i Anledning af Folkeopløbet, som fandt Sted i Omaha for nogle Uger siden, da de med Magt tog en Fange ud af Fængslet og dræbte ham og siden brændte hans Lig, og da de gjorde Forsøg paa af afbrænde Raadhuset. Forfatteren gør opmærksom paa, at Deltagerne i dette forfærdelige Folkeopløb var ganske unge Mennesker (store Drengene mellem 11 og 19 Aar.) Han mener, at dette vidner tydeligt om, at der har været en forfærdelig Mangel ved deres Opdragelse i Hjemmene, som de er kommen fra, den Mangel, at de ikke har lært at lyde deres Forældre eller andre overordnede. „Er det ikke skrækkindjagende”, siger han, „at naar vi læser om det store Antal af Forbrydelser, der begaas over alt i vort Land (Amerika), at se saa mange af disse begaet af Drengene og tyve Aar gamle! Hvilken stor Arme af unge Forbrydere vil ikke vort Land faa at fægte med i de kommende Dage.” Han mener, at flere Ting end Ulydighed mod Forældre er Aarsag i, at unge Mennesker saa ofte kommer ind paa Forbryderbanen; men han tror, at intet har bidraget mere dertil end netop dette, at de fik Lov til at være ulydige i deres Barndomstid. — Jeg for min egen Del tror, at denne Forfatter ser rigtigt paa denne Sag. Gid alle Forældre og alle andre kunde faa samme Syn som han, saa de kunde komme til at arbejde alvorligt for at faa Børn oplært til at lyde nøje og bestemt.

Den hellige Skrift lærer jo, at Børn skal lyde deres Forældre. Men naar den store Mængde af Mennesker lader Børn vokse op i Egenraadighed og Næsevisshed uden at tvinge dem til at afstaa fra disse fordrævelige Ting, saa beviser jo dette, at disse stakkels forvilgede Mennesker ikke har Tillid til Guds Ords Lærdomme. De har mere Tillid til deres egne Tanker og Meninger om Børneopdragelse, end de har til det, Guds Ord lærer dem, og da er det naturligt, at det maa gaa ilde for dem; da maa de høste, som de har saet. Idet de ikke saaede den kristelige Børnelærdoms Sæd i deres Børns Hjerter. Ved at lade Børnene vokse op ukristeligt og i Ulydighed saadede de Vantroens Sæd i de unges Hjerter, og det var ikke andet at vente, end at der kunde blive slette Mennesker af de Børn, der var bleven saa vrangt opdraget. Kunde bare alle faa dette at se eller i det mindste saa mange som muligt; thi da vilde der blive arbejdet alvorligt paa at faa Børn oplært til at lyde deres Forældre og andre overordnede, og da vilde Forbryder og Laster aftage mere og emre iblandt os, og vi vilde ikke selv tage „Eren, men derimod give Gud hele Eren derfor i Jesu Navn under den Helligaands Ledelse, og vi vilde være lykkelige ved at gøre det, fordi det vilde passe med Sandheden.

Gid de enkelte Familier hver for sig vilde tage alvorligt fat paa en Børneopdragelse efter Guds Ords Lærdomme, saa de kunde faa sand Glæde af deres Børn og sammen med disse opnaa den evige Salighed.

Brorson, Sidney, Mont.

Efter en meget tør Sommer paa disse Egne, saa at hvad Land, der ikke kunde faa Vand ved Overrisling, kun gav et meget lille Udbytte, fik vi i Slutningen af Oktober Maaned et ualmindelig stort Snefald, ca. 2—3 Fod. Med en saa tidlig Vinter vil det blive besværligt at skaffe det nødvendige Foder til Veje for vore Heste og Kreaturer.

Den 27. Okt. døde en af vore agtede Menigheds-Medlemmer Niels Bentson, efter at have været alvorlig syg af et Hjertereude en 3—4 Uger. Bentson var

født i Gadsbjerg Sogn ved Vejle 1859. I hans Ungdomsaar blev han kristelig paavirket af „de stærke Jyder” i Danmrk. Han var en Mand, der var urustet med en god Forstand og tillige aaben og kærlig overfor alle, han mødtes med, og Følgen var, at han havde en stor Vennekreds baade blandt Danskere og Amerikanere. Adskillige Embeder var ham betroet. Bentson troede, at det var Gud velbehageligt at give en Tiende Del af sin Indkomst til Herrens Sag, og han praktiserede med Glæde derefter.

Pastor Damskov mindede ved den afdødes Baare om Ordspro. 7, og 9. Vers — den Besindighed og Oprigtighed, der prægede vor afdøde Ven og Broder. Underligt, at Dagen, — Torsdagen den 30. Okt. — der var bestemt for hans Begravelse, var her en rygende Snestorm, saa det maatte udsættes til den følgende Dag, og da var Vejene næsten ufremkommelige, saa det blev sent Fredag Eftermiddag. Samme Tid, som Solen gik ned, sænkede vi vor Vens jordiske Levninger ned i Jordens kolde Skød. Vor Kirkeklokke sendte ved denne Lejlighed sine klangfulde Toner ud over Settlementet, som den vilde sige: „Meld til mine kære: „han sov hen, som Sol gaar ned i Høst.” Bentson er savnet i Hjem og Menighed; men vi tror, hvad han selv vidnede med Paulus: „Døden vil være mig en Vinding”, og tillige hvad han citerede af Brorson: „Naar jeg er rejsefærdig, da er Vognen for min Dør, og saa sørger vi ikke som dem, der ikke har Haab; thi vi tror, hans forløste Sjæl er gaaet hjem til den Frelser, han her i Naadetiden troede paa. Velsignet være hans Minde!

Den 2. Nov. holdt Pastor Damskov Afskedsprædiken her, efter at have været vor Præst noget over 10 Aar. Det lykkedes at samle vort Folk om Guds Ord og Sakramenterne, saa her er nu 2 Kirker, en i Byen og en 9 Mil ude paa Landet. I begge Kirker er ved almindelige Gudstjenester hver Siddeplads optaget. Pastor Damskov har taget mod Kald fra Winnipeg, Manitoba, Can., hvorfra han vil virke som missionerende Rejsepræst i North Dak. Kreds. Maa Herren velsigne hans fremtidige Gerning.

Pastor A. Hansen fra Norma, N. Dak., har taget imod Kald herfra og ventes i Begyndelsen af Januar Maaned.

Vi har haft den Glæde i Sommerens Løb at have Besøg af en Del Nebraska Folk. Først A. P. Jensen og Hustru fra Ord. De kom særlig for at overvære deres Datter-Datters Bryllup.

N. Johnson og hans Søster, Mrs. J. P. Jensen fra Wolback; sidstnævnte købte en Ejendom ved McCabe og flytter vist dertil i Efteraaret.

Rasmus Petersen og Hustru fra Wolback, der var paa en længere Rejse Vest, gjorde ogsaa Vejen her omkring. Jens Eriksen og Hustru fra Hampton, som havde været i Canada og besøgt Slægtninger der, kom og saa denne Vej for at besøge Slægt og gamle Venner. Til alle siger vi: kom igen, naar Lejlighed gives! Venlig Hilsen til Danskernes Læsekreds.

K. Hundtofte.

Letter From Superintendent Bursche.

No doubt the many who have contributed clothing and funds to the present European Relief Campaign of the National Lutheran Council, as well as those who have as yet not done so but are going to, will be greatly interested in the following letter from the General Superintendent of the Lutheran Church of Poland to the Chairman of our European Commission.

Chairman, American Luth. Com. Prof. J. A. Morehead, Warsaw.

Esteemed and dear Brother!

Our Lutheran Church in Poland has gone through hard times during the last five years of the dreadful world war, which has been oppressing us more than anyone else; it is still suffering greatly today, as the war in our land is not yet finished with its sad and ominous consequences: the famine and dearth, as the sons of our country, among whom there are a great many Lutheran soldiers, are still fighting in the East against the Bolsheviks. The Russians have exiled more than 100,000 of our parishioners into the depths of Russia and with them many of our clergymen with our General Superintendent at their head; the German occupants looked at us with estrangement, because we did not want to join ourselves to the United States Church in Prussia, but remained faithful to the faith of our forefathers, to the Unaltered Augsburg Confession; there have been exiled entire parishes; many of our churches, chapels and schools have been demolished entirely or destroyed to a certain degree; many of our parishioners died far away from their country in a strange land, and those who have come back are poor and oppressed. It happened many a time that our hearts were frightened by the thought whether we shall be able to bear all this, whether the sufferings and afflictions brought upon us would not break our strenght, whether we ever should be able to recover our former importance and meaning. And even now, after having suffered such great losses, while seeing so many wants at every step, when we are obliged to reorganize ourselves afresh in New Poland, when facing the enormous overweight of Catholicism in Poland, which makes us meet with so many constant disturbances, we are often inclined to ask anxiously: May we hope for a better, for a brighter future? Is the future of our beloved Lutheran Church in Poland altogether secured?

Such reflections, though, are interrupted by the confidence, which is exceedingly strong in our minds, that the Lord our God will not suffer us to perish. It is not in vain that He has placed us here in our Polish land, it is not in vain that He shielded us till this time! We have to fulfill here a great and holy mission: we are to be the salt and the light of our dear country, we are to preach the true, the unfalsified word of the Gospel for our people and for its good and benefit. Besides we are enlivened by the thought and by the hope that we are no more standing alone, that there is standing beside us the Lutheran Church in other far away lands, which will give us help and support.

This our hope was not misled. The first help was given us by the Lutheran Church in America. It sent to us representatives of the National Lutheran Council of America, who have studied our conditions and stated our principal needs; it sent us its hearty and fraternal greetings and good wishes, by what moral help and support was given to us, both of which we needed so badly; it gave us also material help by remitting us the equivalent of 40,000 dollars in francs, being a gift from the American Lutheran Church; it promised us finally further help and cooperation in the matter of advancing the cause of our Lutheran Church.

For all this we return our sincerest thanks and gratitude, coming out of the depth of our heart to the Lutheran Church of America, through the Chairman of its Commission, Prof. J. A. Morehead. Dearest Brethren in faith, may the Lord reward you all you have done for us and still intend to do! It would not be enough if we should express our heartfelt thanks in these words only; we shall try to express it

also by deeds. We shall endeavor and work to this purpose that our faith may grow in firmness and that the love of our Lord Jesus Christ may become deeper still; we shall endeavor that our Lutheran Church in Poland may become what it ought to be—a spreader of the light and truth of God. And if this, with the Lord's help, will happen, it partly will be, dearest Brethren, your doing, because you did not let us drown in our most painful moment but helped us out of our wretchedness and distress. We shall try to cooperate with you in the holy work of missions among the heathens, which, for many years has been dear to us. No doubt it will be you who will undertake the work of the Leipsic Mission in India, for which we have been gathering offerings in our churches, and the Hermansburg Mission in South Africa, where we have our own station „Polonia”, which has been entertained by us. Permit us to draw the nets for the Kingdom of God in those far off lands together with you.

At the end I cannot omit the opportunity of expressing the heartfelt gratitude from us all and especially from myself to the Chairman of your Commission, Professor J. A. Morehead, for his having bestowed upon us so much love; his enlightened intellect very rapidly understood our state and our needs, his energy soon spared neither trouble nor pains in order to visit personally some parts of Poland in order to ascertain with his own eyes our principal wants. For all this I always shall be grateful and heartily devoted to him.

(Signed) J. U. Bursche.

General Superintendent of the Lutheran Church in Poland Sept. 23, 1919.

Et makadonisk Nødraab.

Ap. G. 16, 9—10.

Apostelen Paulus var paa sin anden Missionsrejse gennem Lille Asien kommen til Byen Troas ved den ægæiske Havkyst. Byens fulde Navn var Alexandria Troas. Til Tider kaldtes Byen Alexandria og til andre Tider Troas, hvilket Navn vi kender bedst nu. Under Romerne var Troas en af de betydningsfulde Byer i den asiatiske Provins. Byens Størrelse paa Pauli Tid siges at have været en engelsk Kvadratmil. Dens Havn var af særlig Interesse for dens Størrelse — 400 Fod lang og 200 Fod bred. I denne By havde Paulus og Timotheus indkvarteret sig. Som den store Apostel hviler og vederkvæger sig ved Nattens Søvn og Hvile, ser han et Syn, hvori en makadonisk Mand staar for ham og beder, at Paulus dog vil komme over til hans Hjemland og hjælpe dem.

Kære Venner, for mig ligger der i denne Bøn mere end just en almindelig Bøn. I Ordene: „Kom over og hjælp os!” ligger et Nødraab, der er et Udtryk for Folkets indre Liv. Naar man trænger til Hjælp fra andre, er det ikke med en selv, som det burde være, og det var det jo

For Mode og Komfort brug
Mayer
HONORBIT SKO For hele Familien
Spørg Kjøbmanden efter Mayer Sko. Se efter Handelsmærket paa Saalen.
F. Mayer Boot & Shoe Co., Milwaukee, Wis.